

סכסוכים

מה גידו?

משך כמה חודשים קיימה חברת יעל, קואופרטיב המוניות של החיילים המשוחררים, שרות מוניות לבאר-שבע. הדבר לא היה כדאי, לדבריו, אולם הם ניסו להרחיק-ראות: יביא יום ובאר-שבע תהיה לעיר גדולה, יעל תהנה מהשקעותיה בימים קשים יותר. היום הגדול טרם הגיע. במקומו באו המור גיות של החברה החדשה, אריה, שבעליה גם הם הרחיק-ראות, תלו תקוות בעיר העתידי. הקוהה זו גרמה לצרות בהנה: יעל סרבה להכיר במתחזה, חסמה השבוע את הכביש לבאר-שבע. חבריה, ביניהם קטועי-אברים,

את הארץ, למרות ניתוק היחסים, חששו לחפשים ולסכוכים. לדברי אחד האמריקאים, נשמרה הגופה בפורמלין או במקרר חשמלי. על כל פנים, אמר, לא הייתי רוצה לשתות חייסקי שנשמר בפרזיג'ר זה."

מעשי מופת

אעתון בן 5 לתינוק בן שנה

באחד הערבים החודש שידר שמעון סאמט. כתב הארץ וקול ישראל שיחה עם רופא על כיצבם של למעלה מ-2000 ילדים החולים ב"שחוק בישראל. למחרת קיבל סאמט מכתב מאח אחד המאזינים, בו פופר לו על משפחת

הם היו משלחת של עובדי הכנסת, ארגון המלכד 80 איש, שבאו להגיש לנשיא לש" עבר חבר הכנסת יצחק בן צבי, שי בצורת ספר, שהכיל את כל נאומיו מעל במה זו. כלל הספר, עטוף כריכת קלף אמיתית, את כל דבריו מנאומו הראשון במועצת המדינה במזיאון תל אביב, את הצעתו מטעם סיעתו לבחור בחיים וייצמן לכס הנשיאות יעד ל" דברי הוקרתו על בחירתו הוא לתפקיד הנעלה.

המשלחת נכנסה סוף סוף למשרדו של הגר שיא, המרוחח בהשואה לחדר השנינה שלו בו עבד בימים הראשונים אחרי בחירתו, מסרה לו את המתנה. בן צבי נראה מופתע, לא רק מתשומת הלב שהקדישו לו עובדי הכנסת, מזכירים, סדרנים וכתבניות. הוא דפדף בכרך המכיל 47 נאומים די ארוכים, שאל בתמהון: "מה? כל כך הרבה דברתי?"

חידוש נוסף, שיעשיר את יומו של הנשיא: מכשיר, שיאפשר לו להאזין לשיבות הכנ" סת.

למישהו נודע, כי לנשיא צרפת, אירול, יש מקלט במשרדו, המעביר אליו את כל דיוני הבית. מיד ניתנה הוראה לשר הדואר הישראלי, ד"ר יוסף בורג, לדאוג, כי ישראל לא תפגור. השר ניגש לביצוע, הטיל על מהג' וסיו את הגשמת המשימה. לו צריך היה הנשיא רק לשמוע את הנאר מים מעל במת הכנסת, היה הדבר קל, כרוד רק בהנחת חוט מהמיקרופון לביתו, אלא שי הדבר סובך, עם החלטה, כי אין למנוע מי יצחק בן צבי גם את עונג ההאזנה לקריאות הבינים העסיסיות מהספסלים. תגובת הנשיא: "מתי אקבל טלביזיה?"

ואשר לבעית כוח האדם המשטרתי, הרי האנשים המועסקים בעתון זה - קצינים ושוטרים, שהצטרפו לעבוד כצלמים, רפודים, משרורים, סופרים והוגי-דעות - אולי מוסב יהיה להעסיקם כדי שיעזרו לנער את גל הפשעים המציף את המדינה?"

תצלומים לשימוש משפטי. כתשובה מסר השר שפע של עובדות משכונות. היה להן ליקוי אחד: הן לא התאימו בדיוק למציאות.

טען השר: "העתון אינו עולה לממשלה ולקופת המדינה בפרוטתה." אולם הגליון הי ראשון היה כרוך בהפסד. יתכן שבאופן סכני לא יופיע סכום זה בשום תקציב רשמי: יש למסורה קרנות אחרות. אולם גם אלה קרנות ציבוריות למעשה.

טען השר: "הגיר נקנה כמו בשביל עתון אחר מוקצב על ידי הממשלה, כלכל יתר הצתונים." אך למעשה ניתן הגיר למשטרה בשביל צרכים אחרים, עולה באיכותו בהרבה על גיר-העתון הגרוע המוקצב על-ידי הממ" שלה לכל יתר העתונים.

טען השר: "הסופרים הם סופרים אזרי חיים... בעד הכל משלמים." למעשה עוסקים שוטרים רבים, ביניהם קצינים גבוהים, בעבודה השוטפת של העתון, כותבים בו מאמרים (ולאו דוקא בשעות הפנאי). נוסף על העוב' דים האזרחיים, העוסקים בעבודות עריכה טכנית. חלק ניכר מן הצילומים הוא פרי ידי צלמי המשטרה, המקבלים משכורת כדי להכין תצלומים לשימוש משפטי.

טען השר: "ההוצאות מתכסות על ידי ההכנסות מהמכירה והפרסומת. אולם הי גליון הראשון עלה בהפסד של 1000 ל"י, מלבד משכורות השוטרים ותחבורת הי משטרה.

כפי הוזלת. לבסוף הגיש השר לכנסת רשימה ארוכה של עתונים דומים, כביכול, המופיעים בעולם. אולם אף לא אחד מהם דמה ל-999. עתונים סנסציוניים אינם שייכים, בעולם הגדול, למשטרה. עתוני משטרה ב" עולם אינם סנסציוניים אלא עלוני הרכבה רציניים, שאין להם סיכוי רב להימכר ברי חובות ובפרברים.

טען חבר כנסת מטיעה מפא"י: כדאי למשרד החוץ להוציא עתון משלו. לעתון כזה יהיה חומר סנסציוני: כל האגרות הסודיות של הממשלה. תהיה לו רשת חסרת-

חולה-שיתוק ראובן פלינט אגרת בליה - תוצאה בבוקר

שכבו תחת גלגלי מכוניות אריה. הומינו את נוסעיהן לעבור למוניות שלהם. העבור שעות מספר הופיעה המשטרה. הת' פתיה: התכשיות כלליות, בה איבד זכה אחד אח רגלו המלאכותית. צלם-עתונאי שהוועק למקים שלף את מצלמתו, ניסה להנציח את החמונה. לפתע ירדה עליו יד כבדה של שר, שעשתה מעשה שהוא יחיד במינו בכל ארץ, וביחוד בארץ בה מוציאה המשטרה עתון משלה: היא החרימה את סרט המצ' למה. השמידה אותה, למען לא תגענה תמונות המזוזה לעתונים. אמר נהג יעל: המשטרה צודקת. כי מה יגידו הבריות על תמונות בהן נראית המשטרה מכה נכים שהקריבו את רגליהם למען הי מדינה?

דרכי חיים

למען האהבה

מול היתה נערה צעירה מאד, אך כאשר הכירה את זיוי בשוק הסואן של רמלה אמרה לו כמעט מיד: "אני אוהבת אותך." תשובתו הדומה של זיוי ירדה אחריה פוישות רומנטיות, בילויים בבית קפה, בי אולמות הקולנוע. שניהם היו מאושרים, ל" פחות כך נראו כלפי חוץ, אך כל אחד מהם הסתיר בחורש שיש בו משה אחר, מיהרו להח' מול היתה רק בת 14.

כאשר התעברו הוריה, אסרו עליה לצאת מביתה, נפגשו השניים באישון לילה, גילו אחד לשני את בעיותיהם, החליטו לפתור אותן בצורה פשוטה: זיוי יתגרש מאשתו, מול תעלים את תעודת הזהות שלה.

הווג החליט לבלות זמן מה בצריפו של זיוי במעברת רמת-ישי שליד חיפה, אך הר' ייהו שידעו כי צניעות ילדתם אינה בטוחה ביותר בחדר שיש בו משה אחר, מיהרו להח' זירה לביתה, לשולחה לבדיקת רופא, שקבע כי מול היתה עדיין בתולה.

לאחר שבועות מספר שוב גברו הגעגור' עים. השניים קבעו פגישה בחצית הלילה, בכביש הראשי של רמלה. לאחר טלפוני דרך הגיעו לשכונת התקוה בתל-אביב, עלו לחדרו של חברו של זיוי, שהתפנה במיוחד.

המשטרה עצרה את זיוי, האשימה אותו באונס נערה שגילה למטה מ-16. אך זיוי טען "פניו השופט: "לא עשיתי זאת, אף על פי כן, אני אוהב אותה ומסכים לשבת שנים אחדות למענה."

שירה פלינט, נהג מייסר-עבודתה, הגרה בצ' ריף בשכונת הרכבת ואשר בנם ראובן, בן השנה, חלה בשיתוק הילדים.

המחלה תקפה את התינוק לפני כחצי שנה, גרמה לו לשיתוק בשתי הרגליים. בזמן הא' חרון, סיפר המאזין לעתונאי, החל גם חוט' השדרה של התינוק להפגע במחלה והרופ' אים קבעו שיש לשים את הפעוט במכשיר אורטופדי שמחירו 180 ל"י. כיון שבילוי הי' משפחה לא היה סכום כזה, נתבקש סאמט קעזור בהשגתו על ידי פניה לציבור. מגבית פנימית. ספר העתונאי: "בת' הריה רציית לפתוח במעין מגבית פנימית... אך לפתע נזכרתי שבו כיום הוזמנתי על ידי מערכת מעריב לסעודה חגיגית במלאת חמש שנים לקיום העתון... נצוצה מחשבה במוחי: למה לא יושלבו (אנשי מעריב) את מעשה הצלח הילד האומלל בחשבון ההוצאות של חגיגת היובל?"

סאמט פנה באגרת אל חבריו למקצוע ב" עתון הערב, הציע להם להשתתף ברכישת המכשיר ואף בריפוי של הילד. את המכתב הכין בשעה מאוחרת בלילה במערכת האיץ וכבר למחרת בבוקר קיבל הודעה ממעריב שהצעתו נתקבלה בשמחה. מעריב גם פרסם כהבה על כל הענין ומיד החלו זורמות למע' רכת תרומות מאת קוראים. בשבת שעברה ביקרו בביתו של סאמט התינוק ואביו, כשי הראשון מחויק בידו זר פרחים גדול, מתיה לעתונאי

ההיטיב את היחסים. באותו שבוע הביא סאמט בעתונו ספור אודות מקרה אחר הקשור במחלת שיתוק הילדים. רופא ערבי מהעיר העתיקה, שבנו סובל מן המחלה, בי' קש רשות מיוחדת משלטונות ירדן וישראל: להתיר למנתח אורטופדי, תושב תל-אביב, שי הוא מכירו עוד מימי הבריטים, לנסות להציל את הבן על ידי נתוח שיעשה בתל-אביב. הי' פניה הועברה לממשלות הנוגעות, המטפלות בה.

העיר רופא ישראלי: מלוי הבקשה לא זויק יאיש, יועל להיטיב את היחסים המחודדים שבין שתי השכונות.

עתונות

אל תגויים!

כותרת השבועי, בידיעות אחרונות: מניתוק היחסים לא תצמח ברכה.

תעלומות

אסמכים דיפלומטיים

המשא הראשון שהוצא מבנין צירות ברית המועצות, לאחר ההודעה על ניתוק היחסים הדיפלומטיים, היה ארגו עץ באורן שני מסר וברוחב של חצי מטר. הארגו הועבר לשדה התעופה בלוד.

כשהובא לשדה התעופה בלוד על ידי נהג הצירות, והוא נתבקש להצהיר את תוכן החבילה, פסק, התקשר טלפוניית עם הציר רות. לאחר השיחה, מהר להצהיר כי תוכן

ח"כ אסתר רזיאל-נאור. על סדר היום: פשעולוגיה

החבילה: מסמכים דיפלומטיים. בסקרנות רבה עקבו אנשים שנמצאו ליד הבנין אחרי הארגו. שמועות משמועות שונגות התהלכו על תוכנו. אחת השמועות, יצאה מחוגי צירות ארצות הברית: הארגו הכיל את גופתו של עובד הצירות הסוביסית שחוסל לפני כחמשה חודשים. כיון שמותו לא היה טבעי, לא רצתה הצירות לגלות את המקרה למשטרה, שהיתה דורשת תעודת מות רשמית לפני מתן רישיון הקבורה.

טען הדיפלומט האמריקאי: הרוסים מהרו להוציא את הגופה משום שלא ידעו אם משרד החוץ הישראלי ייענה לבקשת ירשוב להעניק לו ולעובדיו חסינות עד לצאתם

עם קצין הכנסת, ירחמיאל בלקינד.

דוגמה של כתבי חוץ: הממשלה תצרף לכל צירות נספח-לעניני-ארכיון, שיעסוק "בשעות הפנאי" בכתובת מאמרים. בינתיים עבר המאבק לועדת-הפנים של הכנסת. שתצטרף להחליט למי הזכות ללמד את האזרח כיצד מכייסים מן הוולת.

הנשיאות

הפתעה

בחדר המתנתו של נשיא ישראל, במשרדו החדש שבמגרש הרוסים הירושלמי בשכונתם של תחנת מגן דוד אדום ומטה משטרת ירו' שליב, הסתובבו ארבעה גברים ואשה אחת. הם נראו - ובודאי אמנם היו - מאד עצבי גיים.